

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 392. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036556136832/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

korsede sig – du maatte dog vige.« Derpaa sank han bleeg og udmattet om i Liigkisten.

Da han om Morgenen kom til sig selv, teiste han sig med en hoitidelig triumpherende Mine og fortalte de andægtige Klosterbrødre hvorlunde han i denne Nat havde havt en svar Anfægtelse, men at han med den hellige Jomfrues Hjelp, under strenge Bodsøvelser, havde drevet den Onde ud af sin Celle. Han haabede, at han nu, som den hellige Antonius, havde faaet Bugt med Fristeren for evig, og at de nu snart kunde syngte hans Sjælenssc og lukke Laagct til paa hans Kiste.

Grev Henrik fortsatte imidlertid, som en andægtig Pillegrim, sin Hjemreise, og høilig beundret af sine Landsmænd for sin Fromhed og Ydmyghed, gik han til Fods gjennem sit eget Grevskab til Schwewerensøen.

En klar Vinteraften viste den nedgaaende Sol ham endelig Schwewerensøen med Slottets høie Taarne i det Fjerne. Han standsede og grundede paa hvorledes han nu kunde overraske sin skjønnede Gemalinde og forsikre sig om hendes Troskab; thi hans stærke Tilbøielighed til Skinsyge havde ikke forladt ham paa hans hellige Valfart. Jo nærmere han kom Hjemmet, jo daarligere forekom det ham at stole paa en smuk Hustrues Troskab, som man ikke strengelig havde prøvet. Som han i disse Tanker gik langsomt fremad gjennem den sorte aflagdede Egeskov, saae han en lille krumrygget geistlig Herre med stor Hl komme ridende fra Slottet, og han gjenkjendte den forviste Erkedegn Arnfred fra Ribe, som han havde taget i Beskyttelse og gjort til sin Slotschapellan.

«Velkommen, velkommen, min naadigste Velynder og Herre! – raabte Arnfred og sprang af Hesten – Rygtet om eders lykkelige Hjemkomst har kaldet mig fra mit Ave og gjort mig til en ganske rask Rytter, som I seer. Jeg skylder Edet meest af Alle, og det sømmer mig først af Alle at byde Eder velkommen til eders – ak, til Slottet vil jeg sige?» Her satte han et hoist ynkeligt Ansigt op.

«Hvad betyder det Bededagsansigt? Klerk! Slottet er vel mit endnu, vil jeg haabe. Hvor staaer det til? min Gemalinde og min Broder leve dog vel?»